

אין שיינים בשילג

רון צופה החייל רונן בעמדה על ג'בל-העמדה מובילה תעלת-קשר המרומדת בשקי-חול. מערב. ברקע נראית שרשרת הריהשוף. ביום בהיר.

כשהראות טובה, אפשר לראות את העיר ביירות. אל העמדה מובילה תעלת-קשר המרומדת בשקי-חול. החייל לבוש היטב, בבגדים חמים. מיוחדים לשלג. כשנמצאים בג'בל-ברוך, הבסיס הצפוני והגבוה ביותר של צה"ל בי לבנון, קצת קשה לזכור שבארץ אפשר להשתוף על שפת-הים. במשך שבוע שלם היו החיילים שעל הג'בל מנותקים לחלוטין (ראה יומן אישי). היתה שם סופת-שלגים שזיקנה-הלבנון לא זוכרים כמותה (למרות שבנקודה זו יש חילוקי-דיעות בין ותיקי המקום). "כשיש סופה ואנחנו מנותקים, הסביר סא"ל אפי, אנחנו נכנסים למעין מיטרה-יורם. אסור להתקלה, ומשתדלים שלא לרחוץ כלים, כדי לא לבזבז מים. בימים כאלה אנחנו אוכלים בכלים חד-פעמיים, שלא צריך לש"טוף."

התחיל לעשות את דרכו במינהרה הצרה, המובילה החוצה אל הקור. הוא היה בדרך לשמירה. הוא הלך לאט. ריצפת המינהרה היתה מכוסה שלג, שהפך כבר מזמן לקרח קשה ומסוכן. אם לא ייזהר, יחליק בקלות. האור שבקצה המינהרה היה כוהק

מאת

ענת סרגוסטי

ומסנוור, והוא כיווץ את עפעפיו. בחוץ קירמה אותו רוח קרה, והוא התחיל לעשות את דרכו לכיוון עמדת-השמירה. הוא הלך במעלה שביל צר, שנפרץ רק לפני כמה ימים. אחרי סופה קשה שנמשכה כמעט שבוע, מן השביל איראפשר היה לראות את הנוף, אלא רק שלג בגובה של שני מטר ויותר.

ענת תי בחורות בלונדון קמו מעל החול הרך. הן התלבשו לאט, כשהן מגערות מעל רגליהן שהאדימו את פירו-החול. הן ארוז את המגבות ואת שמך-השיוף לתוך תיקי כד, שקנו ביוון בדרך לארץ, שוחחו ביניהן כשוודית. פניהן הבהירות היו צרובות משמש חמימה של חורף ישראלי.

באותה השעה, במרחק של 270 קילומטרים משם, סיים חייל צעיר בן 19 את ארוחת-הצהריים שלו בחדר האוכל הענקי, והלך גם הוא להתלבש. הוא שלף מתוך תרמיל גדול סרבל עבה ומרופד, ונכנס לתוכו בכבוד. לרגליו נעל נעלי-שלג חמות, לראשו חבש כובע צבאי הנקשר מתחת לסנטר ולידיו כפפות. מעל כל החבילה הזאת היה עליו לשאת עוד את התגור הקרבי ואת נשקו האישי. כשהיה ארוז כרבעי.

שנים החתול

כלי-רכב מיוחד לשלג, המכונה חתול-השלג, בשל צורתו המיוחדת. המזכירה פני חתול. מלפנים יש לו כף מיוחדת לפניו שלג, והוא נע על שרשרות.

ארם וכלי-רכב רבים. בשעות-הבוקר הכיוון הוא צפונה, אל תוך לבנון. חיילים הנוסעים לעשות את שרות-המילואים בתוך לבנון, לא בפעם הראשונה, אולי גם לא האחרונה. קצת מתוחים לפני הכניסה פנימה ל"תוך השטח העויין, מלאה-הפתעות. כולם מצויידים בביגדי-חורף צה"ליים חמים, ייבוא מארצות-הקור. "של מי החבילה הזאת?" צעק איש-מילואים שמנמן כבדיחה, אולי כדי להפיג את המתח שלפני הכניסה. הוא הצביע על חבילת לחם פרוס ארוז. הוא בא מירושלים, כמובן.

באמצע הכביש

את ג'בל-ברוך אפשר לראות מרחוק, כשנוסעים צפונה בגיורה המיוזרחית. רכס גבוה של הרים מושגים מתנשא ממערב, ורכס דומה מת"נשא ממזרח. המיזרחית היא השרשרת, שכדומה החרמון שבידי ישראל, ובהמשכה החרמון הסורי. המערבית היא ג'בל-ברוך. בתווך: עמק שטוח וגדול — הביקעה, שחלקה הדרומי, ובו אגם-קרעון, מוחזק בידי צה"ל, וחלקה הצפוני והגדול בידי הסורים וסוכניהם הפלסטיניים.

את אגם-קרעון, אגם מלאכותי שנוצר על-ידי הסכר שבקצהו הדרומי, עקפנו ממזרח, וככל שהתקרמנו מערבה, גדל רכס ההרים המושלג לנגד עינינו. השמיים היו כחולים, השמש זרחה, מולנו עמדה מסה לבנה אדירה. לולא היינו לבושים בשכפ"צים, ונהגנו באמצע הכביש כדי להיזהר מפני מיטעני-צד, אפשר היה לטעות ולחשוב שאנחנו בשווייץ.

העליה לג'בל איטית ותלולה. הסופה שהיתה שם לפני 10 ימים כיסתה את ההר ואת הדרך במעטה לבן, בגובה של כמה מטרים. הדרך נפרצה מחדש ברוחב של מכונית אחת. משני הצדדים מתנשא השלג הקפוא עד מעל לגובה הרכב. השמש, שהתחילה להמיס את הקרח, יצרה בו צורות משונות. נטיפים וקיפים של קרח שקוף נראים לכל אורך הדרך. נוסעים לאט במעלה הדרך, כדי

הרי החרמון הסורי. בתווך, בין שני ריכסי ההרים, נמצאת הביקעה. אפשר להבחין משמאל לימין בתמונה את כיוון זרימתו של הנהר ליטאני. למרגלות החרמון הסורי נמצא הכפר המפורסם סולטאן יעקוב.

אגם קרעון מבט מיזרחה מעל ג'בל-ברוך. מצד ימין נראה אגם קרעון, אגם מלאכותי האוסף את מי ושלגים הנמסים. בדרום האגם יש סכר גדול. ממול נראית שרשרת